

του ἐκείνης τῶν γυναικῶν εὐχερείας, μεθ' ἧς φθάνουσιν εἰς συμπεράσματα, τῇ ἐπῆλθε κατὰ νοῦν ὑποψία τις· ἀμέσως δὲ ἀνεκοίνωσε τοὺς φόβους τῆς εἰς τὸν ἱερώνυμον, ὁ ὁποῖος πρὸς στιγμὴν μείνας ὡς ἀπολιθωμένος εὐθύς ἔτρεξε πρὸς τὸ χαρτοφυλάκιον, ὅπερ ἀνοίξας ἐνόησε πόσον ἰσχυρὰ ἦτο ἡ κατ' αὐταῦ ἀπόδειξις. Εἶδε τότε πῶς μεθ' ὅλην τὴν προσοχὴν του ἀνεκαλύφθη τὸ μυστήριον δι' ἐνὸς μηδαμινοῦ πράγματος, ὅπερ κατεῖχε ψευδὴς φίλος! Δὲν ὑπῆρχε καιρὸς πρὸς ἀπώλειαν—καιρὸς ὅπως καταρκασθῇ τὸν προδότην Καρτούς. Ἀπνευστί σχεδὸν ἐπληρώθησαν ὀλίγα κιβώτια καὶ ἐντὸς δύο ὥρων ὁ ἱερώνυμος καὶ ἡ Ἀντουανέττα εὐρίσκοντο καθ' ὁδὸν διὰ τὸ κτήμά των, ὅπερ δὲν ἀπεῖχε πολὺ τῆς Βουλωνίας. Μετὰ πόσης πικρίας ὁ ἱερώνυμος καὶ ἡ ἀδελφὴ του ἐγκατέλειπον τὴν παιδικὴν των κατοικίαν καὶ πόσον πικρὰ ἦτο ἡ σκέψις ὅτι πάντα ἤθελον περιέλθει εἰς τὸ Κράτος δια δημεύσεως!

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'.

Ἦτο ἡ ἐνδεκάτη τῆς νυκτός, ὅτε ὁ Φουκὲ ἀνυπομόνως περιέμενε τὴν ἔλευσιν τῶν ἀπεσταλμένων του· μετ' ὀλίγον ἡ Λουίζα Δουβάλ μετ' ἑνδυμα ἀδελφῆς τοῦ ἐλέους εἰσῆλθε. Πόσον ἀγγελικῶς ὡραία ἐφαίνετο! Ποῖος ὁ ἄνθρωπος ὁ δυνάμενος ν' ἀντιστῇ εἰς τὸν ἔρωτά της;

« Ἐ! Λουίζα, » ἠρώτησεν ὁ Φουκὲς « εἶδες τὸν νέον Ἄγγλον ; »

— Ναί, ἀπεκρίθη.

— Τίς εἶνε ; Τί εἶνε ;

— Τοῦτο δὲν ἠδυνήθην ν' ἀνακαλύψω. Ἐταράσσετο καὶ συνεστέλλετο ὅταν τὸν ἠρώτων περὶ τούτου.

— Δὲν σ' ἐθαύμασε ;

— Μάλιστα, καὶ ὅταν ἔλαβον τὴν πυρέσσουσαν χεῖρά του ἐντὸς τῆς ἡμέρας, καὶ ἐσῆκωσα τὴν μέλαιναν κόμην του ἀπὸ τοῦ ὤχρου του μετώπου, ἐκράτησε τὴν χεῖρά μου καὶ ᾤχθήθη εἰς τὸν οὐρανὸν νὰ μ' εὐλογῇ.